

Абатство тіней

КУПИТИ

Полишивши вірних друзів та союзників, Келлен з Рейчисом продовжують подорож у надії знайти тих, хто володіє хоча б якимись знаннями про смертельну Чорну Тінь. І чутки приводять їх до легендарного Ебенового Абатства, де нібито зберігають найпотаємніші відомості про хворобу і навіть знають спосіб її вилікувати. Тепер хлопцю вперше доведеться зустрітися зі світом сам на сам. Попереду небезпечне випробування: пройти шлях, де немає друзів поруч, а тіні занурюють у тьму настільки глибоко, що не знаєш, коли це відбудеться востаннє.

I

Проблема піску

Пустеля бреше.

О, звісно, здалеку цей безкрайй простір золотого піску здається привабливим. На вершині піщаної дюни теплі вітерці заспокоюють палюче сонце угорі, манячи вас до чудес, що чекають унизу. Чого б ви не бажали — найнеймовірніших скарбів, порятунку від ворогів чи, може, навіть ліків від звивистих чорних ліній, які не припиняють зростати навколо вашого лівого ока, — якийсь дурень запрягнеться, що це чекає на вас по той бік пустелі. Небезпечна подорож? Можливо, але винагорода, хлопче! Подумай про винагороду...

Однак придивіться ближче — я маю на увазі по-справжньому зблизька — скажімо, приблизно за дюйм від самого піску. Це легко зробити, коли лежиш на ньому долілиць в очікуванні смерті від спраги. Бачите, наскільки кожна піщинка унікальна? Різні форми, розміри, кольори... Та бездоганна досконалість, яку ви бачили раніше, була лише ілюзією. Зблизька пустеля брудна, потворна й жорстока.

Як я і казав: вона — смердюча брехуха.

— Це ти смердючий брехун, — буркнув Рейчис.

Я різко смикнув головою. Я навіть не усвідомлював, що говорив вголос. Тоді з неабияким зусиллям повернув голову, щоб по-дивитися, як почувається мій так званий діловий партнер. Я відійшов не дуже далеко. Брак їжі й води дався взнаки. Криваві синці від заклинань нещодавно померлого мага, чий смердючий труп гнив на сонці за кілька футів від мене, теж не допомагали. То невже залишок свого життя я витріщатимусь на сварливого, двофутового білкокота, який помирає поруч зі мною?

— Сам смердюк, — відповів я.

— Хех, — хихотнув Рейчис. Білкокоти не дуже добре усвідомлюють власну смертність. Однак вони мають гостру схильність шукати винних. — Це все через тебе, — скрекотнув він.

Я перевернувся, сподіваючись зменшити затерплість у хребті, але рани на моїй спині заперечливо закричали. Від болю з пере-сохлого горла вирвався хрипкий стогін.

— Не намагайся це заперечувати, — мовив Рейчис.

— Я нічого не сказав.

— Ні, сказав. Ти заскиглив, і я почув: «Але, Рейчисе, звідки мені було знати, що я веду нас у смертельну пастку, влаштовану моїм власним народом? Тобто, звісно, ти попереджав мене, що ці балачки про таємний монастир у пустелі, ченці якого зможуть вилікувати мене від Чорної Тіні, — ошука, але ж ти мене знаєш: я ідіот. Ідіот, який ніколи не слухає свого розумнішого й набагато красивішого ділового партнера».

Якщо ви ніколи не бачили білкокота, то уявіть собі сердиту котячу морду, трохи пузате тіло, кошлатий хвіст і дивні, укриті хутром, перетинки між передніми й задніми лапами, які дають змогу йому планерувати з верхівок дерев і вбивати свою здобич. «Красивий» — не зовсім те слово, яке спадає на думку.

— І ти все це зрозумів з одного скиглення? — спитав я.

Пауза.

— У білкокотів дуже розвинена інтуїція.

Я судомно втягнув повітря, жар від піску обпалив мої легені. Скільки ми тут лежимо? День? Два? Я потягнувся до останнього з наших бурдюків з водою, підтягуючи його ближче й морально готуючись до того, що доведеться поділитися залишками з Рейчисом. Кажуть, без води можна прожити три дні, але це не враховуючи того, як пустеля висмоктує з вас вологу, наче... наче клятий білкоквіт! Бурдюк був геть порожній.

— Ти випив нашу останню воду?

— Я спершу запитав, — роздратовано відповів Рейчис. — Коли?

Знову пауза.

— Коли ти спав.

Вочевидь пустеля була не єдиним брехуном, з яким мені доводилося мати справу.

Я — сімнадцятирічний вигнанець з двома заклинаннями й поганою вдачею, на якого полюють усі чарошукачі і магинайманці — і залишки моєї води щойно вкрала найближча мені істота, яку я мав тут за друга.

Мене звали Келлен Аргос. Колись я був перспективним учнем магічного майстерства і сином однієї з наймогутніших родин на землях джантепів. Потім навколо мого лівого ока з'явилися звивисті темні мітки містичного прокляття, відомого як Чорна Тінь. Тепер люди звуть мене переступником, зрадником, вигнанцем — і це ще коли вони ввічливі.

Єдине, як мене ніколи не називають — це щасливцем.

КУПИТИ